

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Mugur Butuza
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KEPLER, LARS

Contractul Paganini / Lars Kepler ; trad. din lb. suedeză de Elena-Maria

Morogan. - Pitești : Paralela 45, 2020

ISBN 978-973-47-3260-9

I. Morogan, Elena-Maria (trad.)

821.113.6

Paganinikontraktet

Lars Kepler

Copyright © Lars Kepler 2010

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © Editura Paralela 45, 2020

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

LARS
KEPLER

**CONTRACTUL
PAGANINI**

Traducere din limba suedeză de
Elena-Maria Morogan

Editura Paralela 45

Cuvântul „muzică“ înseamnă de fapt arta muzelor și își are originea în mitul grecesc al celor nouă muze. Toate erau fiicele puternicului Zeus și ale Mnemosynei, zeița memoriei. Muza propriu-zisă a muzicii, Euterpe, este reprezentată de obicei cu un flaut la buze, iar numele ei înseamnă „cea care dăruiește bucuria“.

Darul care se numește „muzicalitate“ nu are de fapt o definiție general acceptată. Există oameni cărora le lipsește capacitatea de a distinge diversele frecvențe sonore ale sunetelor muzicale și există oameni care se nasc cu o extraordinară memorie muzicală și cu un auz muzical absolut, ceea ce înseamnă că pot reda exact o notă, fără ajutorul vreunei alte referințe.

De-a lungul timpurilor, au existat un număr de genii muzicale excepționale dintre care câteva au devenit foarte cunoscute, cum ar fi Wolfgang Amadeus Mozart, care făcea turnee pe la curțile europene încă de la vârsta de șase ani, și Ludwig van Beethoven, care și-a scris multe dintre marile lui compoziții după ce surzise cu totul.

Legendarul Nicolò Paganini s-a născut în 1782, în orașul italian Genova. A fost un violonist și compozitor autodidact. Până în zilele noastre, există foarte puțini violoniști capabili să interpreteze lucrările sale rapide și complicate. Paganini a fost urmărit până la moarte de zvonul că, pentru a-și dobândi formidabila virtuozitate, încheiase un pact cu diavolul.

Când iahtul e descoperit plutind în derivă în Golful Fecioarei, în arhipelagul din sudul Stockholmului, marea e calmă și noaptea de iunie luminoasă. Apa are o nuanță somnolentă, albastru-cenușie, și se leagănă moale ca ceața. Din luntrea la care vâslește, bătrânul strigă de câteva ori, deși bănuiește că nu va primi niciun răspuns. De aproape o oră urmărește iahtul de pe țărm, împins de-a îndăratelea, tot mai departe de uscat, de un curent leneș.

Bătrânul își cârmește barca până se ciocnește de ambarcațiunea mai mare. După ce ridică vâslele și amarează luntrea de platforma de înot a iahtului, se cațără pe scara de metal și trece peste balustradă. Pe puntea de la pupa, în afara unui șezlong roz, nu-i nimic de văzut. Bătrânul rămâne pe loc și trage cu urechea. Cum nu aude nimic, deschide ușa de sticlă și coboară în salon. Prin ferestrele mari se cerne o lumină cenușie peste lambruriile de tec lăcuit și peste tapițeria de pânză albastru-închis a canapelei. Bătrânul coboară o scară abruptă, printr-un culoar îngust și lambrizat, trece de cambuza întunecată și de baie și ajunge într-o cabină spațioasă. O lumină slabă coboară prin ferestruicile din tavan peste un pat dublu de forma unui vârf de săgeată. Aproape de capul patului, pe marginea lui, o femeie tânără în jachetă de doc stă într-o rână; coapsele îi sunt depărtate; o mână se odihnește pe perna roz. Femeia se uită drept în ochii bătrânului cu o expresie nedumerită, înfricoșată.

Bătrânului îi trebuie un moment să înțeleagă că femeia e moartă.

În părul ei lung și negru e prinsă o agrafă de forma unui porumbel: porumbelul păcii.

Când bătrânul se apropie și îi atinge obrazul, capul tinerei cade în față și un firicel de apă îi se scurge printre buze, în jos, pe bărbie.

1

O presimțire

Penelope Fernandez simte că i se scurge un fior rece pe spinare în jos. Inima îi bate mai rapid și se uită scurt peste umăr. Poate e o presimțire a ceea ce urmează să i se întâmple în ziua aceea.

În ciuda căldurii din studioul de televiziune, Penelope simte în obraji o persistentă senzație de răcoare, rămasă încă de la machiaj, unde i-au întins pe piele fond de ten cu un burete rece și i-au scos din păr agrafa cu porumbelul păcii, ca să-i dea părul cu o spumă care să i-l facă mai puțin ondulat.

Penelope Fernandez este purtătoarea de cuvânt a Asociației Suedeze pentru Pace și Arbitraj. Acum se află sub lumina reflectoarelor din studioul de știri, în fața lui Pontus Salman, directorul executiv al companiei producătoare de armament Silencia Defence AB.

Prezentatoarea buletinului de știri, Stefanie von Sydow, clipește în obiectivul camerei de filmat și relatează despre concedierile care au urmat achiziționării companiei suedeze Bofors de concernul britanic BAE Systems Limited, apoi se întoarce către Penelope:

— Penelope Fernandez, în mai multe dezbateri publice ai fost foarte critică față de gestionarea exporturilor suedeze de armament. De fapt, recent, le-ai comparat cu scandalul exporturilor franceze către Angola. În cazul acela, politicieni și afaceriști de vârf au fost trimiși în judecată pentru luare de mită și trafic de armament și condamnați la ani lungi de închisoare... Dar, cu siguranță, aici, în Suedia, nu ne confruntăm cu aceeași situație...

— Situația asta o putem interpreta în două feluri, răspunde Penelope Fernandez. Fie politicienii noștri se comportă altfel, fie sistemul nostru juridic funcționează diferit.

— Dar știi foarte bine, spune Pontus Salman, că noi avem o lungă tradiție a...

— Conform legilor suedeze, îl întrerupe Penelope, conform legilor suedeze, fabricarea și exportul oricărui fel de material de război sunt interzise.

— Te înșeli, bineînțeles, spune Salman.

— Articolele 3 și 6 din legea privind materialele de război, precizează Penelope.

— Dar Silencia Defence a primit deja un aviz preliminar pozitiv, zâmbește el.

— Da, pentru că altfel ar fi vorba despre o infracțiune la scară mare, și...

— De fapt, noi avem aprobarea, o întrerupe el.

— Nu uita că rațiunea armamentului...

— Așteaptă puțin, Penelope, o întrerupe Stefanie von Sydow, făcându-i semn lui Salman, care ridicase mâna în semn că n-a terminat de vorbit.

— Toate tranzacțiile sunt evaluate în prealabil, explică el. Fie chiar de către guvern, fie de Inspectoratul Național pentru Produse Strategice – dacă știi ce este.

— Franța are reglementări similare, intervine Penelope. Cu toate astea, în Angola a ajuns material de război în valoare de opt milioane de coroane suedeze, în ciuda embargoului ONU și a interdicției absolut obligatorii...

— Dar acum vorbim despre Suedia.

— Înțeleg că oamenii nu vor să-și piardă slujbele, dar aș vrea totuși să aud cum motivezi exportul unei cantități uriașe de muniție către Kenya? Este o țară care...

— N-ai nicio dovadă să-ți susții acuzația, o întrerupe el. Nimic, absolut nimic. Sau poate ai?

— Din păcate, eu nu...

— Nu ai dovezi concrete? o întrerupe Stefanie von Sydow.

— Nu, răspunde Penelope Fernandez, plecându-și privirea. Dar eu...

— Atunci, cred că-mi datorezi scuze, spune Pontus Salman.

Penelope îl privește fix în ochi, simte cum clocotesc în ea mânia și frustrarea, dar se silește să tacă. Pontus Salman zâmbește arogant, apoi începe să vorbească despre uzina din Trollhättan a companiei Silencia Defence. După ce au primit aprobarea de producție, au fost create 200 de

noi locuri de muncă, spune Pontus. Dă lămuriri despre acordul preliminar și cât de înaintat este procesul de producție. Vorbește lent și detaliat, astfel încât adversarei sale să nu-i mai rămână timp de replică.

Ascultându-l, Penelope se străduiește să-și alunge furia din suflet. În schimb, se gândește că peste foarte puțin timp va fi împreună cu Björn la bordul iahtului său. Vor pune așternuturi noi pe patul în formă de vârf de săgeată din cabina de la prova, vor umple frigiderul și micul congelator cu bunătăți. În fața ochilor vede sticlirea paharelor de șnaps bine răcite și platurile cu hering marinat, hering cu muștar, file de hering, cartofi noi, ouă fierte și pesmeți. După ce vor ancora lângă vreo insuliță din arhipelag, vor pune masa pe puntea de la pupa și vor petrece ore în șir în soarele apusului.

Penelope Fernandez iese din clădirea Televiziunii Suedeze și pornește spre Valhallavägen. Și-a pierdut aproape două ore așteptând să participe la o altă emisiune matinală, până ce producătorul a anunțat-o că sunt obligați s-o scoată din program, ca să le rămână spațiu pentru cinci sfaturi rapide despre cum poți scăpa de burtă pentru sezonul de plajă.

La distanță, pe câmpurile din Gärdet, întrezărește culorile stridente ale corturilor circului „Maximus“. Un îngrijitor stropește doi elefanți cu furtunul. Un elefant ridică trompa în sus și primește șuvoiul puternic de apă în gură.

Penelope are doar douăzeci și patru de ani; părul ei negru, cârlionțat îi ajunge până pe umeri. La gât îi strălucește un lanț scurt de argint cu un mic crucifix primit la ceremonia de confirmare. Pielea ei are o culoare catifelată, aurie. Ca uleiul virgin de măsline, sau ca mierea, scrisese odinioară un băiat într-o compunere, la liceu. Ochii ei sunt mari și serioși. Nu o dată i s-a spus că seamănă cu Sophia Loren.

Penelope își scoate mobilul și îl sună pe Björn, ca să-i spună că e pe drum și că ia metroul de la Karlaplan.

- Penny? S-a întâmplat ceva? întreabă el cu glas neliniștit.
- Nu, de ce întrebi?
- Totul e pregătit, ți-am lăsat un mesaj pe robot. Numai tu lipsești.
- Atunci nu-i nicio grabă, nu!?

Când coboară pe scara rulantă abruptă spre peronul stației de metrou, inima începe să-i bată repede, are o senzație surdă de neplăcere și închide ochii. Scara coboară tot mai mult și pare că se îngustează pe măsură ce aerul devine tot mai răcoros.

Penelope Fernandez e originară din La Libertad, una din cele mai mari provincii din El Salvador. Mama Penelopei, Claudia Fernandez, a fost închisă în timpul războiului civil, iar Penelope s-a născut într-o celulă unde cincisprezece deținute au făcut tot ce-au putut ca să le ajute. Claudia era doctoriță și s-a implicat activ în campaniile de informare a populației. Faptul că militase pentru dreptul populației indigene de a-și crea sindicate a făcut să ajungă în închisorile rău-famate ale regimului.

Penelope își deschide ochii din nou abia când ajunge pe peron. Sentimentul de claustrofobie a dispărut. Se gândește iar că Björn o așteaptă la clubul nautic din Långholmen. Când fac ieșiri cu iahtul lui Björn, îi place să facă baie goală, să plonjeze drept în apă și să nu vadă nimic altceva decât marea și cerul.

Metroul gonește, scuturându-se ușurel, până când iese la suprafață, în stația Gamla Stan, unde lumina soarelui intră pe ferestre.

Ca și mama ei, Penelope urăște războiul, violența și armele. Această aversiune arzătoare a făcut-o să-și ia un masterat în științe politice la Universitatea din Uppsala, specializându-se în problemele medierii situațiilor de conflict. A lucrat în Darfur pentru organizația franceză de solidaritate *Action contre la Faim*, împreună cu Jane Oduya. A scris pentru *Dagens Nyheter* un articol foarte dezbătut despre femeile din taberele de refugiați și despre strădania lor de a reveni la normalitate după fiecare atac. Cu doi ani în urmă, i-a urmat Fridei Blom în poziția de purtătoare de cuvânt a Asociației Suedeze pentru Pace și Arbitraj.

Penelope coboară în stația Hornstull și iese în lumina soarelui, simțindu-se subit și fără motiv extrem de neliniștită; apoi, grăbită, coboară dealul spre Söder Mälärstrand, traversează podul spre Långholm și o ia la stânga, spre clubul de ambarcațiuni mici. Praful stârnit de pașii ei atârână ca o ceață în aerul nemișcat.

Barca lui Björn e sub podul Väster, la umbră; mișcărilor apei creează o rețea de lumină care se reflectă legănat în grinzile cenușii de oțel de deasupra.

Penelope îl vede pe Björn pe puntea de la pupa; pe cap are o pălărie de cowboy. Stă nemișcat cu umerii căzuți și cu brațele strânse pe lângă corp.

Penelope își bagă două degete în gură și fluieră golănește. Björn tresare, fața i se goleşte de sânge, ca și cum s-ar fi speriat îngrozitor. Se uită spre drum și o vede. Ochii îi sunt încă plini de teamă când îi iese în întâmpinare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, coborând scara spre docuri.

— Nimic, răspunde Björn, potrivit-și pălăria pe cap și încercând să zâmbească.

Se îmbrățișează și ea simte că mâinile lui sunt reci ca gheața și că are cămașa udă în spate.

— Ești transpirat tot, spune ea.

Björn își ferește privirea.

— M-am stresat să pregătesc plecarea.

— Mi-ai adus geanta?

El dă din cap și arată spre cabină. Vasul se leagănă ușor sub picioarele lor; miroase a plastic încălzit la soare și a lemn lăcuit.

— Alo? spune ea și-l bate ușor pe cap. E cineva acolo?

Părul lui blond ca paiele, împletit în dreaduri strânse, se ițește de sub pălărie în toate direcțiile. Ochii albaștri și limpezi îi sunt copilăroși, zâmbitori.

— Sunt aici, răspunde el, lăsând privirea în pământ.

— La ce te tot gândești?

— Că în sfârșit plecăm împreună, îi răspunde, cuprinzându-i talia cu mâinile. Și că vom face sex în mijlocul naturii.

Îi atinge părul cu buzele.

— Asta speri? șoptește ea.

— Da.

Ea râde de sinceritatea lui.

— Majoritatea... adică, femeile, cred că sexul în natură e cam supraevaluat, spune ea. Să te tăvălești pe pământ, printre furnici și pietre, și...

— Nu. E ca și cum te-ai scălda gol, insistă el.

— Va trebui să mă convingi, îl tachinează ea.

— Am s-o fac.

— Cum?

Ea râde și tocmai atunci îi sună telefonul în geanta de pânză.

La auzul soneriei, Björn se crispează. Culoarea îi piere din obraji. Penelope se uită la ecranul telefonului.

— E Viola, spune calmă, înainte să răspundă.

— *Hola*, surioară.

La celălalt capăt al conexiunii se aude claxonul unei mașini, iar sora ei bombănește.

— Nebunul dracului.

— Viola, s-a întâmplat ceva?

— S-a terminat, spune sora. I-am dat papucii lui Serghei.

- Din nou, adaugă Penelope.
 - Da, răspunde Viola deprimată.
 - Îmi pare rău, spune Penelope. Înțeleg că ești necăjită.
 - Nu-i așa de grav, dar... Mama zicea că ieșiți cu barca și mă gândeam... că aș putea veni și eu, dacă se poate...
- O clipă se face tăcere.
- Sigur că poți veni, spune Penelope, conștientă de lipsa de entuziasm din glasul ei. Eu și Björn am avea nevoie de puțin timp împreună, dar...

Colecția Bestseller

Harlan Coben, *Șase ani*

Cilla & Rolf Börjlind, *Maree înaltă*

Cilla & Rolf Börjlind, *A treia voce*

Lars Kepler, *Hipnotizatorul*

Amy Gentry, *Pierdută pentru totdeauna*

Nicolas Barreau, *Cafeneaua micilor miracole*

Nicolas Barreau, *Parisul e întotdeauna o idee bună*

Alice Clayton, *Bocănilă*

Alice Clayton, *Amor la Sausalito. Bocănilă #2*

Rossella Calabrò, *Butonul G*